

Життя

Василь Сухомлинський

Бабуся Марія помирала. Вона багато прожила, багато виходила доріг своїми ногами, виростила п'ятеро синів і п'ятеро дочок, виняньчила тридцять п'ять онуків і десять правнуків.

Тепер прийшов її час.

До постелі бабусі Марії підходили один за одним сини, дочки, онуки й правнуки. Підходили прощатися.

Бабусине ліжко стояло біля вікна. За вікном співали пташки, літали метелики, дзижчали бджоли. Біля самого вікна зліпила гніздечко ластівка. Вона годувала своїх пташенят.

До бабусі часто приходила найменша правнучка — трирічна Оля. Бабуся розповідала їй, як ластівка будувала гніздо.

Оля дивилась, як пташка носить пташеняттям їжу, і все питала:

— Чи скоро пташенята виглядатимуть з гнізда?

— Скоро. Через кілька днів.

І ось мама привела Олю попрощатися з бабусею. Оля розуміла, що бабусю віднесуть на цвинтар, що любимої людини більше не буде.

Але які сили творять людину й забирають її у небуття — дівчинка не могла збагнути й плакала.

— Прощайте, бабусю,— вимовила Оля слова, яких навчила її мама, й поцілувала суху, зморшкувату руку.

І в цю ж мить із ластівчиного гнізда визирнуло жовтороте пташеня, поглянуло допитливим оком на людей і дзвінко запищало.

Оля підняла голову, й очі її, повні сліз, посміхнулись. Посміхнулася мама, посміхнувся батько, посміхнулася бабуся.

— Прощай, Оленько, — тихо, з посмішкою сказала бабуся.